

Roparun - Marion Verhoef

En dan is het zover.. Na maanden van intensieve voorbereiding voor zowel de lopers als de rest van het team gaat CHS Vektis *En Route*. We vertrekken vrijdagmiddag 24 mei om zaterdagmiddag 14.58 uur uitgerust aan de start te staan.

Ik bespeur bij mijzelf behoorlijk wat spanning: wat staat ons allemaal te wachten, ben ik voldoende getraind, kan ik deze klus klaren... Nelly Cooman 'schiet' alle teams weg en dan is het begonnen. Zelf zit ik in team B dat rond 20.00 uur het stokje overneemt van de collega's die zojuist gestart zijn.

Weinig rust tussendoor

Na hun vertrek wordt het basiskamp opgebroken en verplaatsen we ons naar het eerstvolgende wisselpunt. Ergens in het platteland van Frankrijk zoeken we een plek waar de beide campers en het busje het eerste team opwachten. Op het moment dat wij wisselen met het andere team worden de lopers gemasseerd, wordt er gegeten en vertrekken zij zo snel mogelijk naar het volgende punt. Dit alles moet rap gebeuren zodat er ruimte blijft voor een paar uurtjes rust. Dit blijkt in de praktijk vaak niet meer dan een uur of twee te zijn.

Maar inmiddels zijn wij op pad. Vier lopers, twee fietsers, het volgbusje met chauffeur en navigator. Door schattige Franse dorpjes, langs prachtige vergezichten leggen we met

een gemiddelde van ruim 11 kilometer per uur onze kilometers af. Het begint donker te worden en ik ben blij met de fietsers die de route vooraf via Google Maps en op de kaart goed hebben doorgenomen. Twee kilometer lopen, zes kilometer rust in het volgbusje. Onze eerste etappe is een kilometer of 60 en gaat bijzonder voorspoedig. Het team is goed voorbereid en nog

heerlijk uitgerust. Bij de wisseling met het andere team herhaalt het geheel zich. Uiteindelijk zal dit ongeveer tien keer worden gedaan. Installeren, masseren, eten, opruimen en verplaatsen naar het volgende wisselpunt.

Zwaar!

In de derde etappe wordt het behoorlijk afzien. De thermometer wijst ruim 34 graden aan en volgens de theorie kan je als loper er ongeveer 10 graden bij op tellen. We besluiten om in navolging van het team van het Diaconessenziekenhuis over te schakelen op 1-kilometertrajecten. Na elke kilometer kleeft je tong aan je verhemelte van de warmte. Daarnaast beginnen de spieren enorm op te spelen. Het is een behoorlijke belasting om telkens 1 à 2 kilometerafstanden te lopen en daarbij gelijk een relatief hoog tempo te lopen. Ook het lopen door de heuvels is voor de meeste van ons geen dagelijkse kost. Het team heeft het zwaar!

Maar bij etappe vier herpakken we ons en met behulp van een beetje paracetamol lukt het mij toch om goed verder te gaan. We naderen inmiddels de grens van België met Nederland en passeren Oudenbos. Het is 's morgens rond 05.30 uur. Wij hebben geen tijdsbesef meer. Maar schijnbaar de Belgen ook niet. We worden feestelijk onthaald en toegejuicht. Het is een soort dorpsfeest en het lijkt daar een zonnige namiddag in plaats van zes uur 's morgens. Dit is een voorproefje van wat we later nog gaan meemaken.

En dan is daar de finish...

De laatste etappe is een etappe van 70 kilometer waarbij we zonder het volgbusje verder moeten. Vanaf nu mag deze niet meer op het parcours en moeten alle lopers op de fiets en wisselen vanaf de fiets. Zeelen, Bergen op Zoom, Oud-Beijerland, Barendrecht en vervolgens Rotterdam. Het is een groot feest. Mensen onthalen de teams alsof we het Nederlands elftal zijn (als ze winnen). Dit helpt ons door de laatste zware kilometers.

We passeren de Daniël den Hoedkliniek waar de mensen langs de route staan. We worden toegejuicht en bedankt voor onze inspanning. Dit is waar we het uiteindelijk voor hebben gedaan. Geld inzamelen om mensen met kanker te helpen.. De emoties lopen behoorlijk op. Per slot van rekening kennen we allemaal wel mensen die we aan deze vreselijke ziekte hebben verloren. En dan is daar de finish. We worden door familie en heel veel collega's op de Coolsingel binnengehaald. De klus is geklaard. Het was een onvergetelijke ervaring. Volgend jaar weer.....?

